

falde enhver i Øjnene. Man fremhæver i Betænkningen alle de Fordele, der vilde være ved en samlet og ensartet Ledelse af et ensartet Politi, og derefter forsøger man at stille Forslag om et ensartet Politi som Statspoliti. Nu er Forholdet det, at der ikke gøres nogen virkelig Indvending imod det, men det anføres, at nogle af Medlemmerne, der repræsenterer kommunale Interesser, har ytret Betæneligheder. Det kender vi; vi har ved forskellige Lovgivningsarbejder, der angik hele Landet, f. Eks. om Automobilkørsel, Cykelkørsel og forskellige andre Forhold, som skulde være ensartede for hele Landet, set kommunale Interesser gøre sig gældende — jeg vil gøre opmærksom paa, at det har kommunale Interesser altid gjort, saa langt jeg kan huske tilbage — og set Betæneligheder fremkomme, fordi den Indflydelse, som de kommunale Raad hidtil har haft paa Politiets Antagelse og Ledelse, skal falde bort. De kommunale Raads Indflydelse paa Ledelsen af Politiet er det ikke værd at tale om, thi den er saa lille, at der vist ikke er ret mange kommunale Raad Danmark over, som har mærket noget til den. Men Antagelsen — ja, det er rigtigt, at de kommunale Raad, naar Politimesteren foreslaar [at ansætte Peter Petersen som Betjent, kan sige, om det vil have ham eller ikke — jeg har nu aldrig hørt, at det ikke vil have ham, naar Politimesteren foreslaar ham. Men det er en Ret, de kommunale Raad har, og den vil de ikke give Afkald paa. Og saa har der været en Frygt — det er ogsaa en Følelse, der er meget udbredt i de kommunale Raad — for, at Indførelsen af et rent Statspoliti skulde skade Forholdet mellem Befolkningen og Politiet, særlig paa Landet, og derved i høj Grad vanskeliggøre Politiets Arbejde, ikke mindst i Kriminaltjenesten. Ja, det er dog en Tankegang, men den skulde helst støtte sig paa noget positivt. Her i København har vi Lejlighed til at se det københavnske Politi, der i mange Retninger er ordnet som et Statspoliti, med Hensyn til hvilket Kommunalraadet ikke har andet at sige end at bevilge de Penge, det koster; Politidirektøren og alle hans nærmeste Embedsmænd er ansatte af Staten. Og vi ser, hvorledes det er i de Birker, der ligger her omkring. Læser ærede kommunalt interesserede Medlemmer ikke i Aviserne om Forholdet mellem Betjentene ude i Birkerne og Befolkningen? Tror ærede kommunalt interesserede Medlemmer, at det fremmer Forstaaelsen af

Politiets Opgave og Kærligheden til Politiet i Befolkningen, naar der ved Indførelsen af nye Kørselsreglementer eller saadant noget stilles — ikke en Sikkerhedsvagt mod Overtrædelse af Reglementet, men en Opsnapningsvagt ved Banens Ende for at fange Overtræderne, som maaske er ganske uskyldige og uvidende om Reglementet og uvidende om, at de har gjort sig skyldige i en Overtrædelse? Nej, hvad enten Betjentene er ansatte af Staten eller af vedkommende Kommune, vil Forholdet til Befolkningen blive det samme. Om man skal notere eller afværge Forseelserne, det vil ligge i den overordnede Ledelses Haand at afgøre, og jeg skulde næsten tro, at jo mere overordnet denne Ledelse er, des mere stort vil den se paa Sagerne, og desto lettere vil det blive for Ledelsen at sørge for, at vi kommer til Afværgelse og ikke til den evige Noteren, hvor den maatte være uforholdsmæssig og tids-spildende og bekostelig og irriterende for alle deri implicerede.

Da nu de kommunale Synspunkter blev fremført i Kommissionen, var der straks hjælpsomme Medlemmer, der udarbejdede et ensartet Forslag, nemlig om et udelukkende kommunalt Politi. Men det lod sig heller ikke gennemføre, thi, som der staar i Kommissionsbetænkningen, derom kunde man ikke opnaa Enighed. Enigheden! Det er ogsaa noget, vi søger efter paa Rigsdagen. Hvert Øjeblik er der en Ting, der strander paa, at vi ikke kan blive evige. Snart skal to Partier, snart tre, snart alle fire Partier være enige om en Sag, og saa kommer vi ind paa Kompromisser. De Herrer kunde ikke blive enige om Sagen. Skønt det store Flertal efter alt, hvad der foreligger, og efter alt, hvad man kan se af Betænkningen, var enigt om, at man burde gaa over til Statspoliti, gik man dog til en Deling, idet man udarbejdede et Forslag om et kommunalt Politi paa den ene Side og et Statspoliti paa den anden Side. Men derom kunde man heller ikke blive enig, saa denne Motivering med Enigheden er slet intet værd. Den minder mig om en Fortælling, jeg som Barn læste i en af mine Læsebøger — „En Præstehistorie“ hed den. Det var en Præst, der begyndte sin Præken saaledes: „Eftersom Løven er et grimmigt Dyr, saaledes ville vi ogsaa vandre i et nyt Levned“. Der er ingen Sammenhæng mellem Motiveringen og Konklusionen, naar man saa ender med at foreslaa — ikke gennem en enig Kommissionsindstilling, men som et Flertal —